

nego w § 3 niniejszego rozporządzenia. Wysokość tego uzupełnienia ustala się jednolicie dla całego Państwa w myśl postanowień o obliczaniu dodatku drożyznianego według mnożnika każdorazowo obowiązującego dla miejscowości zaliczonych do najniższej klasy dodatku drożyznianego“.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 15 listopada 1922 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Poczty i Telegrafów:
Moszczyński

60.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 18 stycznia 1923 r.

w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych za służbę nocną.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 roku o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalona w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1922 roku w sprawie wynagrodzenia funkcjonariuszów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych za służbę nocną (Dz. U. R. P. № 78 poz. 710) jednostkę wynagrodzenia za nocną służbę zwiększa się o 150% dotychczasowej wysokości.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Poczty i Telegrafów:
Moszczyński

61.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 27 grudnia 1922 r.

w przedmiocie zwolnienia funkcjonariuszy związków komunalnych, tudzież ich zakładów i przedsiębiorstw od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1921 r. № 59 poz. 370), oraz art. 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany przepisów austriackiej ustawy z dnia

16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1914 r. i ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 89 poz. 803) zarządza się co następuje:

§ 1. Funkcjonariuszom związków komunalnych, tudzież funkcjonariuszom zakładów i przedsiębiorstw związków komunalnych przysługuje z mocy ustawy zwolnienie od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego, o ile mają zapewnione prawa emerytalne analogiczne do praw emerytalnych urzędników państwowych, o służbodawca ich zobowiązał się raz na zawsze wobec Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, jako władzy nadzorczej nad ubezpieczeniem pensyjnym, że w razie objęcia przez któregośkolwiek z jego funkcjonariuszy — bez poprzedniego przejścia w stan spoczynku — posady, uzasadniającej obowiązek ubezpieczenia pensyjnego, przekaze właściwemu wówczas dla tego funkcjonariusza podmiotowi ubezpieczającemu kwotę, odpowiadającą tej rezerwie premjowej, jaka winna była już być zebrana, gdyby dany funkcjonariusz przez cały zaliczony mu czas zatrudnienia (§ 10 niniejszego rozporządzenia) był członkiem Zakładu Pensyjnego dla funkcjonariuszy.

Przepis powyższy nie narusza przysługujących ewentualnie związkowi komunalnym, tudzież ich zakładom i przedsiębiorstwom uprawnień do uzyskania własności Zakładu Zastępczego.

§ 2. Zobowiązanie, przewidziane w ust. 1 § 1 niniejszego rozporządzenia, uważane będzie za dopełnione, gdy służbodawca przedłoży Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej za pośrednictwem swej władzy bezpośrednio przełożonej w 3 egzemplarzach oświadczenie o treści, zawartej w załączniku 1 niniejszego rozporządzenia.

Zobowiązanie co do przekazywania rezerw musi być również zawarte w statucie emerytalnym.

O przyjęciu tego zobowiązania do wiadomości zawiadamia Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej Zakład Pensyjny dla funkcjonariuszy i odnośnego służbodawcę.

§ 3. Po otrzymaniu zawiadomienia po myśl ustępu ostatniego poprzedniego paragrafu obowiązany jest służbodawca przedłożyć Zakładowi Pensyjnemu dla funkcjonariuszy statut emerytalny, względnie odpis uchwały, zapewniającej zaopatrzenie emerytalne, po zatwierdzeniu przez swą władzę bezpośrednio przełożoną.

Wymienionemu Zakładowi, jako powołanemu do przeprowadzenia ubezpieczenia pensyjnego przysługuje prawo badania, czy i o ile zachodzą warunki, od których ustawa pensyjna z 16/XII 1906 r. w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z 25/VI 1914 r. i ustawami z 10/VI 1921 r. oraz ustawą z 22/IX 1922 r. uzależnia zwolnienie wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia grup funkcjonariuszy.

§ 4. Gdy postanowienia statutu, względnie uchwały są zgodne z przepisami ustawy powołanej w § 3 Zakład Pensyjny dla funkcjonariuszy przyjmie

akt ten do wiadomości i potwierdzi to pisemnie na żądanie służbodawcy.

Nadto na wyraźne żądanie kogokolwiek z interesowanych wydaje orzeczenie, że statut czyni warunkom cytowanej wyżej ustawy zadość, wskutek czego funkcjonariuszom danego służbodawcy, objętym tym statutom, przysługuje z mocy ustawy zwolnienie od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego.

§ 5. Po wykazaniu dopełnienia warunku, od którego uzależnione jest zwolnienie funkcjonariuszy służbodawcy (§ 1 niniejszego rozporządzenia) od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego, przekazuje Zakład Pensyjny temuż służbodawcy rezerwę premjową, zebraną za poszczególnych funkcjonariuszy ubezpieczonych dotychczas w Zakładzie pod koniec tego miesiąca, w którym warunek powyższy został dopełniony, doliczając od tego czasu 4°/_o; nienależne zaś Zakładowi premje zwróci zakład w całości przy zastosowaniu postanowień § 13 niniejszego rozporządzenia.

Za termin, w którym warunku dopełniono, uważać należy dzień przedłożenia oświadczenia — wedle wzoru wskazanego niniejszem rozporządzeniem — Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. W razie uznania przez Zakład Pensyjny dla funkcjonariuszy, że statut, względnie uchwała nie odpowiada wymogom ustawy, powołanej w § 3 niniejszego rozporządzenia, pociągnie funkcjonariuszy danego służbodawcy do obowiązku ubezpieczenia.

§ 7. Statut, względnie uchwałę należy uważać za zgodną z postanowieniami ustawy pensyjnej (z 16/XII 1906 r. w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z 25/VI 1914 r. i ustawami z 10/VI 1921 r. oraz ustawą z 22/IX 1922 r.), gdy przyznaje funkcjonariuszom analogiczne prawa emerytalne, jakie przysługują urzędnikom państwowym na mocy ustawy emerytalnej funkcjonariuszów państwowych z 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1921 r. № 70 poz. 466) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 65 poz. 583) i uwzględnia przepisy niniejszego rozporządzenia.

W szczególności statut, lub uchwała winna przewidywać rodzaje świadczeń, względnie odpraw w wysokości, obliczonej przy zastosowaniu podstawy wymiaru, tok postępowania przy przyznawaniu i wymierzaniu uposażenia emerytalnego z pozostawieniem interesowanemu prawa odwołania w terminach do władzy przełożonej dla tej władzy, która była powołana do załatwienia sprawy zaopatrzenia emerytalnego i wreszcie winny być przewidziane warunki uzyskania, zawieszania i wygaśnięcia świadczeń emerytalnych oraz dodatki drożyzniane dla osób pobierających zaopatrzenie emerytalne, — analogicznie do odnośnych postanowień, zawartych w ustawie emerytalnej funkcjonariuszów państwowych nadto w statucie lub uchwale uwzględnione być muszą przepisy § 2 ustęp drugi i §§ 9 — 12 niniejszego rozporządzenia.

Każdy funkcjonariusz, korzystający ze zwolnienia od obowiązku ubezpieczenia, winien otrzymać 1 egzemplarz statutu emerytalnego, względnie odpis odnośnej uchwały.

§ 8. Odmienne, z ram systemu przyjętego w ustawie emerytalnej funkcjonariuszy państwowych nie wykraczające jednak postanowienia, które niewątpliwie wychodzą na korzyść funkcjonariuszy, nie mogą być uważane za niedopełnienie warunku, określonego w poprzednim paragrafie niniejszego rozporządzenia.

Natomiast pominięcie pewnych rodzajów świadczeń względnie odpraw, przyznanie ich w niższej wysokości lub przyjęcie niższej podstawy wymiaru, połączenie praw do zaopatrzenia emerytalnego z uciążliwymi warunkami uzyskania, zawieszania lub wygaśnięcia, nałożenie ciężarów na funkcjonariuszy (opłata premji, dopłaty w razie niedoboru i t. p.) jako też odmówienie dodatków drożyznianych lub przyznanie ich w niższej wysokości, będą miały ten skutek, że ze względu na sprzeczność z przepisami powołanymi w poprzednim paragrafie, — obowiązany będzie Zakład Pensyjny dla funkcjonariuszy pociągnąć funkcjonariuszy danego służbodawcy do ubezpieczenia.

§ 9. Statut emerytalny, względnie uchwała winna również zawierać postanowienia o sposobie użycia rezerwy premjowej, przekazanej za poszczególnego funkcjonariusza przez zakład ubezpieczający na podstawie § 68 ustawy pensyjnej i tak:

Jeżeli przekazana rezerwa premjowa jest wystarczająca, nabywa ubezpieczony u nowego służbodawcy, u którego korzysta ze zwolnienia od ubezpieczenia po myśli § 1 niniejszego rozporządzenia, takie prawa do zaopatrzenia emerytalnego, jakie na podstawie przepisów statutu odpowiadają zaliczonemu dotychczas okresowi wkładkowemu danego funkcjonariusza.

Jeżeli suma przekracza wymaganą do tego celu rezerwę premjową należy nadwyżkę oprocentować na rzecz funkcjonariusza zwolnionego w wysokości 4°/_o i razem z odsetkami przekazać przy ponownym przejściu właściwemu podmiotowi ubezpieczającemu, względnie innemu służbodawcy (§ 1 nin. rozporządzenia), a w razie wypłaty świadczeń wypłacić ubezpieczonemu lub uprawnionym do poboru.

Jeżeli suma przekazana nie dosięga wymaganej rezerwy premjowej, to należy odpowiednio zmniejszyć prawa do zaopatrzenia emerytalnego, względnie policzalny czas służby.

Jednakże do czasu wyczekiwania, wymaganego statutom danego służbodawcy, musi być zaliczony cały czas, policzony funkcjonariuszowi do ubezpieczenia przez podmiot ubezpieczający, który przekazał za niego rezerwę premjową.

§ 10. Nadto winien statut, względnie uchwała danego służbodawcy zapewnić przechodzącym do niego na służbę funkcjonariuszom, którzy korzystali u poprzedniego służbodawcy ze zwolnienia na podstawie § 2 p. 6 ustawy pensyjnej, zaliczenie do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej, czasu służby u poprzedniego służbodawcy (§ 1 niniejszego rozporządzenia), stosownie do postanowień § 9 niniejszego rozporządzenia.

Poprzedni służbodawca ma w tym wypadku przekazać nowemu służbodawcy funkcjonariusza kwotę,

odpowiadająca tej rezerwie premjowej, jaką obowiązany byłby przekazać, gdyby dany funkcjonariusz objął posadę uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia.

§ 11. Spory o prawa, wynikające z zastosowania przepisów statutu, względnie uchwały, rozstrzygane będą na drodze sądowej.

§ 12. Statut, względnie uchwała musi zawierać postanowienie, że wszelkie zmiany ustawy emerytalnej funkcjonariuszy państwowych korzystniejsze dla funkcjonariuszy będą automatycznie stosowane do funkcjonariuszy, objętych danym statutom, względnie uchwałą.

§ 13. W każdym wypadku, w którym służbodawca (§ 1 niniejszego rozporządzenia), względnie ubezpieczający podmiot obowiązany jest do przekazania rezerwy premjowej samej lub też z równoczesnym zwrotem pełnych premji, winien to uczynić w przeciągu 4 tygodni po otrzymaniu żądania od uprawnionego podmiotu ubezpieczającego, lub służbodawcy, z podaniem wszystkich okoliczności, dotyczących dotychczasowego ubezpieczenia i przekazywanej sumy, doliczając 4% od przekazywanej rezerwy premjowej od dnia przyjęcia funkcjonariusza przez nowy podmiot ubezpieczający, względnie służbodawcę (§ 68 ustawy pensyjnej), zaś 6% od ewentualnie przypadających do zapłaty lub zwrotu pełnych premji (§ 38 ustawy pensyjnej).

§ 14. Funkcjonariusze innych służbodawców, wymienionych w § 2 p. 9 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (austr. Dz. U. P. № 1 z r. 1907) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem cesarskim z dnia 25 czerwca 1914 r. (austr. Dz. U. P. № 138), oraz ustawami z 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1921 r. № 59, poz. 370) i z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 89, poz. 803), a to: instytucji, zakładów, korporacji publicznych lub przeznaczonych w myśl ustawy do spełnienia zadań publicznych, jakoteż ich zakładów i przedsiębiorstw, — są zwolnieni od obowiązku ubezpieczenia, o ile mają zapewnione prawa do świadczeń co najmniej w wysokości przewidzianej powyższą ustawą, a służbodawcy ich przyjmą zobowiązanie do przekazywania rezerw (§ 2 p. 6 cytowanej ustawy).

W postępowaniu, zmierzającym do ustalenia, czy wypełniono warunki, określone w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, obowiązują odpowiednio zastosowane postanowienia §§ 2—6, 9—11 i 13 niniejszego rozporządzenia.

Treść oświadczenia podaje załącznik 2 niniejszego rozporządzenia.

Zapewnienie przez służbodawców, wymienionych w ustępie 1 niniejszego paragrafu, swoim funkcjonariuszom praw emerytalnych, przysługujących urzędnikom państwowym, zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, uważane będzie za zapewnienie praw emerytalnych korzystniejszych, niż zapewnione przez ustawę pensyjną, powołaną w paragrafie niniejszym.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Załącznik № 1 do § 2 rozp. Min. Pr. i Op. Społ. z d. 27.XII.22 r.

N. N. (nazwa związku komunalnego, wzgl. zakładu lub przedsiębiorstwa takiegoż związku, mającego odrębną osobowość prawną) zapewnia wszystkim etatowym swoim funkcjonariuszom prawa emerytalne, analogiczne do praw emerytalnych urzędników państwowych, przyznanych tym ostatnim przez odnośne ustawy dla zwolnienia tych funkcjonariuszy od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego stosownie do przepisów § 2 p. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. (austr. Dz. U. P. № 1 1907) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z 25 czerwca 1914 i ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370), oraz ustawą z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 803) i składa wobec Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej następujące

OŚWIADCZENIE.

Na wypadek, gdyby funkcjonariusz, zajęty u *N. N.* i korzystający ze zwolnienia na podstawie § 2 p. 6 ustawy pensyjnej, objął posadę uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia, względnie przeszedł do innego służbodawcy, wymienionego w § 2 p. 6 ustawy pensyjnej bez poprzedniego przejścia w stan spoczynku, — obowiązuje się *N. N.* do przekazania za danego funkcjonariusza właściwemu wówczas dla niego podmiotowi ubezpieczającemu kwoty, odpowiadającej tej rezerwie premjowej, jaka powinna być już być dla tego funkcjonariusza zebrana, gdyby tenże był przez cały zaliczony mu czas zatrudnienia (§ 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 grudnia 1922 r.) członkiem Zakładu Pensyjnego dla funkcjonariuszy.

Załącznik № 2 do § 14 rozp. Min. Pr. i Op. Społ. z d. 27.XII.22 r.

N. N. (nazwa instytucji, zakładu, korporacji publicznej lub przeznaczonych w myśl ustawy do spełnienia zadań publicznych, jakoteż ich zakładów i przedsiębiorstw, mających odrębną osobowość prawną) zapewnia wszystkim etatowym swoim funkcjonariuszom prawa emerytalne w wysokości nie niższej, niż są przewidziane ustawą o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (austr. Dz. U. P. z r. 1907 № 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z 25 czerwca 1914 (austr. Dz. U. P. № 138) i ustawami z 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370) i z 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 803) tudzież ewentualnymi przyszłymi ustawami lub rozporządzeniami — stosownie do przepisów § 2 p. 6 powołanej ustawy i dla zwolnienia tych funkcjonariuszy od obowiązku ubezpieczenia pensyjnego składa wobec Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej następujące

OŚWIADCZENIE.

Na wypadek, gdyby funkcjonariusz, zajęty u *N. N.* korzystający ze zwolnienia na podstawie § 2 p. 6 ustawy pensyjnej, objął posadę uzasadniającą obowiązek ubezpieczenia, względnie przeszedł do innego służbodawcy, wymienionego w § 2 p. 6 ustawy pen-

syjnej—bez poprzedniego przejścia w stan spoczynku,—obowiązuje się *N. N.* do przekazania za danego funkcjonariusza właściwemu wówczas dla niego podmiotowi ubezpieczającemu kwoty, odpowiadającej tej rezerwie premjowej, jaka powinna być już być dla tego funkcjonariusza zebrana, gdyby tenże był przez cały zaliczony mu czas zatrudnienia (§ 10 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 grudnia 1922 r.) członkiem Zakładu Pensyjnego dla funkcjonariuszy.

62.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 28 grudnia 1922 roku

dotyczące częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z d. 2 stycznia 1922 r. w przedmiocie zastępczego ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 59, poz. 370) oraz art. 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany przepisów austriackiej ustawy z dnia 16 grudnia 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1914 roku i ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 89, poz. 803) zarządza się co następuje:

§ 1. W paragrafie 3 rozporządzenia z dnia 2 stycznia 1922 r. w przedmiocie zastępczego ubezpieczenia pensyjnego funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej (Dz. U. R. P. № 5, poz. 37) termin „31 stycznia 1922 r.” zmienia się na „31 stycznia 1923 r.” w § 4 termin „31 marca 1922 r.” i „31 lipca 1922 r.” zmienia się na „31 marca 1923 r.” i „31 lipca 1923 r.” w § 8 termin „31 stycznia 1922 r.” zmienia się na „31 stycznia 1923 r.” zaś w § 9 terminy „31 stycznia 1922 r.” i „31 lipca 1922 r.” zmienia się na „31 stycznia 1923 r.” i 31 lipca 1923 r.”.

§ 2. Paragraf 7 rozporządzenia wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia uchyla się jako zastąpiony przez przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 10 poz. 61).

§ 3. W wierszu 3 i 5 paragrafu 8 rozporządzenia, powołanego w § 1 niniejszego rozporządzenia skreśla się słowa: „względnie § 7”.

§ 4. Statuty zakładów zastępczych winny zawierać ogólne postanowienia, że przepisy każdorazowego rozporządzenia Rady Ministrów, wydanego na podstawie art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 803) obowiązują ubezpie-

czonych zastępczo funkcjonariuszy od dnia wejścia w życie tegoż rozporządzenia Rady Ministrów. Przepis ten nie zwalnia zakładów zastępczych od obowiązku przedstawienia odpowiednio zmienionego statutu do zatwierdzenia.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia, przepisy jednak §§ 1 — 3 obowiązują od 1 sierpnia 1922 roku.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

63.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 16 stycznia 1923 r.

w przedmiocie dodatków drożyznianych do rent ubezpieczenia od wypadków dla osób, pobierających renty i dodatki do rent z Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie.

Na mocy art. 33 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustaw austriackich o ubezpieczeniu robotników od wypadków, obowiązujących na terytorjum b. zaboru austriackiego, oraz o rozciągnięciu obowiązujących tam ustaw o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków na terytorjum, przyłączone do Polski, a należące poprzednio do Królestwa Węgierskiego (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413), zarządza się co następuje:

§ 1. Osobom, pobierającym renty z Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie, przyznaje się od pierwszego lutego 1923 r., aż do dalszego zarządzenia dodatek drożyzniany do rent, równający się różnicy między rentą pobieraną na podstawie obowiązujących ustaw a kwotą, jakąby osoba uprawniona pobierała, gdyby za podstawę policzalnego zarobku przyjął:

a) kwotę 72.000 mk. rocznie:

dla uszkodzonych o niezdolności do pracy do 9%, którzy nie ukończyli 60 roku życia;

b) kwotę 90.000 mk. rocznie:

dla 1) uszkodzonych o niezdolności do pracy do 9%, którzy ukończyli 60 rok życia;
2) uszkodzonych o niezdolności do pracy ponad 9% do 19%, którzy nie ukończyli 60 roku życia;

c) kwotę 117.000 mk. rocznie:

dla 1) uszkodzonych o niezdolności do pracy ponad 9 do 19%, którzy ukończyli 60 rok życia;
2) uszkodzonych o niezdolności do pracy ponad 19 do 29%, którzy nie ukończyli 60 roku życia;

d) kwotę 153.000 mk. rocznie:

dla 1) uszkodzonych o niezdolności do pracy ponad 19% do 29%, którzy ukończyli 60 rok życia;